

MÀ VÀ TÔI

“Không có gì là hoàn hảo, có chăng chỉ là sự đẹp cao mà thôi. Đúng, thế nhỉ trong chúng ta có ai dám tự nói mình mình đẹp dù chỉ một phần không?” Tôi cũng vậy, có lẽ tôi không thể nào quên lần tôi làm gãy ra hôm đó. Cũng chính cái lần tôi làm đó đã cướp mất đi những niềm yêu thương của tôi, dù bây giờ có ân hận, có biết lỗi thì mọi việc mãi không trở về. Tôi luôn thầm mong và ao ước thời gian có thể quay ngược trở lại để bản thân không phải nghiêm túc suy nghĩ. Đây cũng chính là nội dung của câu chuyện mà tôi muốn kể cho mọi người nghe sau đây:

Thời lúc vừa chào đời, tôi đã sống thiếu thốn tình yêu thương của người bố, tôi thêm hoàn cảnh khó khăn đã đưa đẩy tôi vào những cảm đau của cuộc đời. Dù đã là một học sinh cấp ba nhưng tôi không thể tránh khỏi những cái chê, trêu chọc của bạn bè, bạn và người hình vẽ của lũ bạn và cô, với cái nghèo đeo bám khiến tôi rụt rè và mặc cảm. Bạn bè luôn xa lánh và không ai quan tâm đến tôi, chính vì lẽ đó tôi rụt rè và muốn thay đổi bản thân, nhưng vì không thể thoát khỏi cái nghèo nên làm tôi luôn cảm thấy bất lực trong lòng. Mỗi khi nhìn thấy sự ân cần chăm sóc của mẹ dành cho tôi tôi nghĩ tới mẹ, nhưng tôi chưa bao giờ cảm nhận được tình yêu thương đó, chưa một giây phút nào tôi thấy thương mẹ, bởi lẽ tôi luôn khát khao cảnh giàu sang sung sướng, ăn ngon mặc đẹp nhưng mẹ lại không mang được những thứ vật chất đó cho tôi, khiến tôi cảm thấy ghét mẹ và không muốn nhìn mặt mẹ.

Ngày qua ngày, với cái nghèo này, với hình ảnh người mẹ già lom khom đi nhợt nhạt như chai nhựa chỉ mong có đứa bé ăn qua ngày. Tuy làm việc vất vả, nhưng mẹ khi về đến nhà, mẹ luôn buồn rầu, lo lắng cho tôi vì thấy tôi luôn lảng tránh và dường như không muốn nói chuyện với bà. Tôi hôm đó, bà trở nên trầm mặc mãi không nói chuyện vì luôn suy nghĩ về những hành động bất thương đang xảy ra đời với tôi.

Sáng hôm sau, cũng như mọi khi mà tôi dậy từ rất sớm, tôi đi mua chuối n b để cho tôi. Còn tôi thì lo soạn quần áo chu đáo, ăn mặc thật đẹp vì tôi không muốn bị bạn xa lánh mình. Tôi nghĩ cho hoàn cảnh khó khăn của gia đình tôi, nên bác hàng xóm đã cho tôi mượn chiếc xe cũ kĩ, không dùng nữa của họ.

Mình luôn chỉ tôi đi học bằng chiếc xe đó, mọi lần trên đường đi trường tôi luôn sợ bạn bè bắt gặp vì không muốn bị nó thấy gia cảnh đáng thương của tôi. Thế nên khi chạ đến cửa trường tôi vội bỏ mũ đạp xe và trốn đi, để tôi đi vào được.

Nhưng bất chợt một lần bạn nhìn tôi đã nhìn thấy, khi bạn cười vào mắt tôi nó cười lên, khi nhìn tôi rất ngạc nhiên, tôi nó bắt đầu vây tôi, rồi lấy cặp tôi tung mọi thứ.

Bỗng một tiếng hô to làm cả lớp giật mình rồi họ quay về phía nó, tôi đã bắt đầu nhìn theo thì thấy cái điếu thuốc của mình. Chiếc điếu thuốc đã rơi xuống keo rất nhiều lần vì đã bị họ...
. T

... bạn lấy điếu thuốc
làm để chơi và trò mua vui cho chúng,
điếu này khi bạn và người bạn ngừng vạ xâu họ lấy vạ rồi bắt mình
vì tôi bị khinh tôi không để tiền mua điếu thuốc mà chỉ dùng thuốc giởn như để đi.

Trưa khi về đến nhà, tôi bắt đầu nhìn mọi vật chi chít khắp trường mình. Tôi không xin lỗi mà còn mừng mà “Bà bạn mù à! Thấy cặp tôi sao bà không né ra để tránh mắt rồi làm bạn họ cái cặp yêu quý của tôi”.
Khuôn

mặt mặt sáng sủa,
ngạc nhìn tôi,
không hiểu chuyện gì đang xảy ra,
hai tay mặt run run bằng một hộp cơm,
mặt nhàn nhàn cười nhìn tôi đã hộp cơm và nói :
“

Con gái yêu của mẹ,
con đừng buồn cười nữa nhìn con vậy mẹ đau lắm,
con hãy cố gắng ăn hộp cơm này để có sức học-Đây là hộp cơm ngon nhất mà mẹ đã cố gắng làm thêm thời gian mới có được”.

Mẹ vội đi rồi, thì tay tôi đã vung hộp điếu
đ

hộp cơm và tôi vội vã bỏ mặt cơm vào hộp cơm rồi bỏ ra khỏi phòng,
không một chút đắn đo,
suy nghĩ hay bận tâm trong lòng mẹ nghĩ gì,
có buồn cho tôi hay không.

BÀI D THI S 19

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 7, 15 Tháng 11 2017 07:49 -

Khi tôi và bạn bè ra, mẹ tôi

m

kh

m

cúi xuống nhìn từng hạt cơm rơi lên ăn,

vì trưa hôm đó mẹ đã dành hạt gạo mua phần cơm cho tôi mà chưa ăn uống gì cả.

Và ăn nước mẹ tôi bà và tôi

,
suy nghĩ đến mẹ con không biết nó có đói hay không?

Lúc nào bà cũng nghĩ đến tôi.

Mẹ làm hài lòng con,

bà đã tìm mọi cách để biết con gái mình muốn gì,

thì là bà về sang nhà cái Bin – Nó là cái đứa học cùng lớp với tôi.

Nghe bà hỏi mọi thứ với tôi,

Bin thành thạo tất cả.

Đ

Trong lúc Bin nói “Mọi khi đi học con chưa đi luôn bạn đừng buồn trên chức vì chi phí cao của mình”

.
Nghe đến đây

cả hàng bà nhìn tôi,

thì ra bấy lâu nay con gái mình luôn ao ước có được chi phí cao để khi bạn đừng buồn về chuyện chi.

Về đến nhà bà luôn suy nghĩ tôi nói với Bin,

câu nói này khiến tôi mãi trong đầu của bà.

Rồi bà về nghĩ sẽ mua một đôi

giày

để cho con mình cao hơn,

bà lấy trong túi áo

mình ra

đồng

để mua đôi giày,

nhưng dù đi đâu đi đâu tôi nhìn thì sẽ thấy bạn về nhà bạn mua một đôi giày

đồng

t,

dù rất muốn nhưng vì không có tiền nên bà đã làm rất nhiều việc không phù hợp với lòng tự ái của mình,

nhưng công việc quá nặng nề công việc sẽ khiến bạn không là bao nhiêu.

Một anh thanh niên thấy mẹ tôi làm việc vất vả thì nghĩ đến cơm và anh đã cho mẹ tôi một đôi giày.

Dù nghèo và luôn mong muốn có tiền để mua

đồng

để cho con,

nhưng mẹ tôi chưa bao giờ lấy những tiền không phải do mẹ làm ra,

nhưng anh ta về nhà kiên quyết

đưa tiền vào túi áo mẹ và nói “Bà hãy lấy lấy mà uống nước

”

.

BÀI D THI S 19

Viết bài Ban Biên Tập

Thứ 7, 15 Tháng 11 2017 07:49 -

Mother tôi nhìn thấy tôi đó và buột miệng cười vui,
buột vì tôi không phải do bà làm ra nhưng vui vì đã thấy mua
uống

cho con.

Không mua chút do đã vui chơi đã mua và mua cho tôi mua đôi
uống

trẻ xinh.

Bà đem nó vui nhìn thấy mẹ tôi nhìn và nói: "Mẹ đã biết được lòng mà bấy lâu nay
con đã ở trong lòng,

nay mẹ mua món quà này mong con không phải khi được tặng của bố mẹ".

Tôi đưa mẹ nhìn món quà mà mẹ cầm trên tay,

vui mừng ra tôi vui sướng khi nhìn thấy đôi
uống

trẻ - món quà tôi mong muốn bấy lâu.

Tôi cầm nó và nhìn mẹ mang hộp quà vào phòng,

nhìn tôi vui mừng thấy vui gặp ngàn lần.

Tôi hôm đó tôi cười

s

ấm se mãi món quà mà mẹ cho tôi,

tôi mong trời mau sáng để được mang nó đến trường

và được hạnh phúc với bố mẹ.

Nhưng ngày đầu, khi tôi chấp nhận bước vào lớp thì đám bố mẹ nhìn thấy tôi, thấy đôi
uống

trẻ mà mẹ mua cho tôi thì bố mẹ chúng tôi lên "Mày mà cũng mang
uống

trẻ!

Mày có mang cũng không cao được đâu,

lùn thì chấp nhận mình lùn đi bày được mang này mang nữa".

Không nhưng chấp nhận giục mà bố mẹ nó còn đẩy tôi ngã,

làm tôi thấy hết chân và họ luôn đôi
uống

uống

trẻ. Về đến nhà,

tôi vui đôi
uống

uống

trẻ lên giục,

vì quá mua mẹ nên tôi đã lăn ra ngủ. Tôi hôm đó khi tôi đã đi vào giấc ngủ say,

mẹ nhìn thấy tôi và bắt chợt bà khóc khi nhìn thấy đôi chân con mình đã thấy còn có chút máu bám
nữa.

Mother tôi thấy ân hận đau đớn vô cùng,

bà tự trách bản thân mình vì đã mua
uống

uống

cho con,

và âm thầm lặng lẽ vừa khóc vừa lấy khăn thấm xoa cho tôi. Tuy đã biết mẹ tha thứ cho mình,

nhưng tôi vẫn nhớ mình đang ngủ, vì thấy được
đ

đ

nhưng tôi chấp nhận bao giờ thấy mẹ,

luôn ghét và khinh bỉ mẹ.

Vì quá thất vọng con, ngày ngày ngó mẹ luôn lấp trong mình những nỗi buồn, mong một lúc nào đó có thể giúp con thoát khỏi những đau khổ con mong mẹ. Công việc nhà vất vả chẳng không nên đi nh, ngày nhieu ngày ít nên bà quyết định đi nh t thêm những nỗi khác mong có thêm thu nhập trang trải cuộc sống. Một hôm bà đi vào một quán tình cờ thấy một chiếc nhẫn thu mua tặng chi u cao, bà liền cúi xuống ngắm nhìn và khi ngẩng lên thì nhìn thấy một cặp ngó đang trò chuyện và nhận hi u này, không chút do dự bà, ch y li h i thông tin và đi nh s mua nó cho tôi. Sau khi nghe hai ngó i t v n xong, thì mẹ tôi v i l c tung c túi áo lên móc ra t ng đ ng ti n l xem có đ mua không, bà suy nghĩ m t h i lâu “n u bây gi mình mua nó thì li u có đ ti n đ ăn hay không?”. Nh ng vì mu n th y ni m vui và n c i trên khuôn m t con gái nên mẹ đã b t ch p m i th đ mua nó cho tôi, cu i cùng mẹ cũng đã mua. Nhìn l thu c m m m c i và nghĩ th m r ng “ ch c tôi s r t vui khi th y nó ”

.
Khi mẹ v a b c t ng b c chân lom khom m t m i trên con đ ng tr v nhà thì đây cũng là lúc tôi v a m i b c ra kh i nhà vì tro n g lòng r t buồn v i nh ng chuy n ngày hôm qua, tôi mu n đi m t n i nào đó đ v i đi n i buồn. Lúc tôi đang đi thì th y m t bóng dáng r t gi ng m mình, t xa tôi th y hai ngó i thanh niên ch y xe máy đang ti n v phía m , chúng gi t l y m t túi nilong mà m đang c m trên tay, v i bóng dáng g y gò lom khom đôi bàn chân đ ng nh đã ngã kh y vì quá m t m i nh ng m tôi v n c g ng h t s c đ gi l i túi nilong vì trong đó ch a đ ng t t c hi v ng, ni m vui c a tôi cũng nh c a m . Cu i cùng bà đã l y đ c nh ng trong lúc tranh giành, bà b ngã đ u va vào đá. Thấy v i c đó, tôi li n ch y l i và đã th y đ c khuôn m t m , tôi v i ôm l y m và khóc n t n , tôi kêu to : “M i! M đ ng b con mà. M đi r i con bi t v i ai ”

.
M n m l y tay tôi v a run v a nói t phía sau m đ a tôi m t l thu c r i m m c i. Tôi c m l y tay m , tôi khóc r t nhi u khi bi t đây là l thu c tặng chi u cao mà mẹ đã v t v dành đ m ti n đ mua cho tôi. Khi đó tôi c m th y ân h n vô cùng, tôi v t b m i th trong tay,

ôm lấy mẹ rồi khóc :

“

Mẹ ơi!

con chết rồi mẹ thôi, mẹ đi thôi về

t

chết đó con không còn nữa”.

Nhưng dù bây giờ tôi có nói gì chẳng nữa thì hai mẹ tôi đã chết, tay mẹ rồi xuống, dẫu mẹ lúc đó tôi cảm thấy có thể gì đang bị mẹ

c

mình, không còn ai bên tôi nữa.

Dù đã cố gắng để mẹ đi đến bệnh viện nhưng vì mẹ quá lớn làm đau bà nên tôi không thể đi tính mẹ đi được.

Còn trên tay là thuốc, tôi không sao kiếm được chính vì nó mà mẹ đã hạ sinh sớm, ăn không hay hay thì cũng đã quá muộn màng. Tôi biết phải sống sao với mẹ năm tháng không có mẹ,

chết

□

ng sống thôi cũng đã đến khi tôi rùng mình vì lo sợ.

Ngày tháng cứ trôi, năm tháng cứ trôi dù đã hai năm đến tận tâm can của lòng nhưng có ai chịu trả lời mẹ cho tôi hay chưa. Tôi luôn thầm mong giá như cho mẹ một cái hôn để sống thì chắc là đó sẽ là một cuộc sống với những chuỗi ngày hạnh phúc và vui vẻ nhất. Dù có muộn hay không thì tôi cũng phải học cách chấp nhận những nỗi lo mà mình gây ra, nhưng cái giá mà tôi phải trả nó quá đắt rồi in mãi trong lòng cho đến mãi khi tôi trở nên thành. "Ai còn mẹ xin hãy yêu quý trân trọng mẹ và phải biết chấp nhận hoàn cảnh, chấp nhận những thất bại mà mình đang có, đừng bao giờ thêm khát hay ước mơ những thứ mãi không thực và mình đừng phải hối hận đến chết lòng".